

Αλεξία

M

[...]

όλις έμπαινε στην τάξη η Αλεξία πήγαινε αμέσως στο θρανίο της που ήταν στην τελευταία σειρά, και περίμενε εκεί μαζί με τη Βάσια να 'ρθει η δεσποινίς Προύντενς και να τους μάθει το ρήμα «υπάρχω», που όπως όλοι ξέρουν είναι ένα δύσκολο ρήμα γεμάτο φιλοσοφικούς απόηχους, μεταφυσικές αποχρώσεις κι ένα μακρύ και συναρπαστικό παρελθόν, καθώς επίσης και τα ρήματα «πηγαίνω» και «έρχομαι» που η Αλεξία τα 'βρισκε και τα δυο τρομερά πολύπλοκα.

Προσπαθούσε να φανταστεί τα δύο ρήματα με τον τρόπο που τους τα είχε εξηγήσει αρχικά η δεσποινίς Προύντενς – ένας ψηλός άνδρας μ' ένα μικρό καπέλο και μία κοντή γυναίκα με φαρδιά φούστα και τσάντα να μπεινοβγαίνουν συνέχεια από ένα σπίτι και από κάτω η λεζάντα:

Αυτός πηγαίνει	Εκείνη πηγαίνει
Αυτός έρχεται	Εκείνη έρχεται

Καθώς περίμενε να 'ρθει η δεσποινίς Προύντενς, η Αλεξία διάβαζε τη Μέθοδο που έδειχνε κάτι ανθρώπους να κάθονται στην τραπεζαρία και να λένε ο ένας στον άλλο:

Μου δίνετε το αλάτι παρακαλώ;
Μου δίνετε το ξύδι παρακαλώ;
Μου δίνετε τη σάλτσα παρακαλώ;
Μου δίνετε τον αρακά παρακαλώ;

Κάθε απόγεμα, όταν τέλειωνε το σχολείο, η Βάσια και η Αλεξία πήγαιναν με τα πόδια ως τη στάση του τραμ και έμπαιναν στο «Μιλκ Μπαρ». Της Αλεξίας της άρεσε πολύ το όνομα αυτού του μαγαζιού. Ένα Μπαρ Γάλακτος, έλεγε στη Βάσια, εκείνη όμως έμενε αδιάφορη.

[...]

Μια Κυριακή η δεσποινίς Προύντενς κάλεσε στο σπίτι της μια ομάδα μαθητριών της για τραπέζι κι ανάμεσά τους ήταν και η Βάσια με την Αλεξία.

Πήγαν λοιπόν στο σπίτι της δεσποινίδας Προύντενς που ήταν τούβλινο και έβλεπε προς το πάρκο. [...]

Η δεσποινίς Προύντενς τις έβαλε να καθίσουν όλες στο σαλόνι.

Η τραπεζαρία ήταν πολύ σκοτεινή με βαριές πράσινες κουρτίνες στα

παράθυρα και φωτιζόταν μόνο με ηλεκτρικά κεριά στερεωμένα στους τοίχους.

Στο τραπέζι που ήταν στρωμένο με άσπρο κολλαριστό τραπεζομάντιλο, κάθισαν όλες σιωπηλές, με τη δεσποινίδα Προύντενς στη θέση της οικοδέσποινας να τις κοιτάζει με τα γαλανά της μάτια και να χαμογελάει λες και της έφερναν όλες ευχάριστες ειδήσεις.

Μετά τις σέρβιρε μοσχάρι ψητό με πουρέ που ήταν κάτασπρος κι έλαμπε στο φως και νερόβραστο αρακά με σάλτσα και καθώς έδινε ένα-ένα τα πιάτα στη Μείβις, την Άντρια, τη Βάσια και την Αλεξία, τις ρωτούσε:

«Are you Happy?»

Την Αλεξία την έπιασε ξαφνικά πανικός, γιατί εκείνη ένιωθε ότι η λέξη «Ευτυχία» ήταν μια πελώρια λέξη, μια λέξη γεμάτη λαμπρά χρώματα. [...]. Κι έτσι δεν μπορούσε να εξηγήσει γιατί όλοι οι άνθρωποι του Νησιού διαρκώς έκαναν αυτή την ερώτηση, λες και η φανταστική αυτή λέξη αποτελούσε βασικό μέτρο της ζωής τους.

«Are you Happy?», «Does this make you Happy?» «Isn't this Happiness?». Και η Αλεξία τους φανταζόταν όλους να χορεύουν στους δρόμους, να πετάνε πάνω από τα σπίτια, τα μαλλιά τους ν' ανεμίζουν στον αέρα ανάμεσα σε λουλούδια κι αγγέλους.

Όσο το σκεφτόταν, τόσο πιο πολύ μπερδεύόταν. Τι να εννοούσε η δεσποινίς Προύντενς; Εννοούσε αν ήταν ευτυχισμένη που έτρωγε τον πουρέ; Ή που ήταν στο σπίτι της με το μεγάλο ρολόι του τοίχου να σημαίνει τις ώρες;

Ευτυχισμένη που ζούσε στο Νησί;

ή

Ευτυχισμένη που ζούσε στον Κόσμο;

Καθόταν λοιπόν με την αλατιέρα στο χέρι που της είχαν ζητήσει να τη δώσει στη Μαίρη χωρίς να ξέρει τι απάντηση να δώσει και μπερδεύόταν όλο και περισσότερο ανάμεσα στην Ευτυχία και στο Αλάτι.

Τέλος πάντων όμως, πέρασε κι αυτό και ήρθε η ώρα για το γλυκό – μηλόπιτα με σαντιγί κι όλες γύρω στο τραπέζι μιλούσαν και γελοούσαν έχοντας ξεχάσει πια το ζήτημα της Ευτυχίας.

Αντιγόνη Κεφαλά
(Αυστραλία)

